

manuscr.
10.
DISPUTATIO PHILOSOPHICA
INAUGURALIS

De
NATURA ACCIDEN-
TIS IN GENERE,

Quam

DIVINA ASSISTENTE GRATIA:
Cum consensu & approbatione Venerandæ & Amplis-
simæ Facultatis Phil: in Regia Academia CHRISTINEâ,

Magnifico Rectore

Plurimum Reverendo & Clarissimo Viro,

DN. M. MARTINO STODIO,
LING, PROFESS. PUBL. & Past. in Lundio Vigilantissime,

Spectabiliq; Decano,

Consultissimo & Præcellentissimo Viro,

DN. M. MICHAEL O. VVEXIONIO,
Philosoph. Pract. & Histor. P. PUBL. Celeberrimo,

Sub PRÆSIDIO,

Reverendi & Praclarissimi Viri,

DN. M. NICOLAI L. NYCO-
PENSIS, Log: & Poët: Profess: PUBL: acutiss: Præceptoris,
Fautor: & Promot: sui gratâ mente ætatem honorandi.

Pro Gradu Magisterij in Philos. ejusq; Privilegijs consequendis in Au-
ditorio Superiori placide examinandam proponit

P E T R U S S. L V B E H Sveo-Gothus,

Ad diem 27. Aprilis Anni 1647.

A B O Æ,

Excudebat Petrus Wald / Acad. Typogr. 1647.

S. & R. & M. tū Regniq; Svecia viris ac servitoribus Consultissi-
mis, Amplissimis & Fidelissimis,

Dn. Johanni Henrici, Regij Dicasterij Aboënsis Assesso-
ri prudentissimo, nec non Fenningie borealis & Botn.
orientalis Vice-Legifero Experientiss.

Dn. Eliæ Ioannis, non ita pridem Districtus Aboënsis
Logistæ maxime industrio.

Dn. Laurentio Petri, Ditionis ejusdem Secretario so-
lertissimo.

Dn. Ingelberto Nicolai, Arcis Aboënsis ejusq; adjacen-
tium territoriorum Logistæ accuratissimo.

Dn. Jacobo Andreæ, Telonij marini Administratori cir-
cumspcto.

Dn. Iacobo Danielis, Districtus Biörneburgensis Apolo-
gistæ expeditissimo.

Dn. Petro Jesenhatz/ Curiæ Aboënsis Senatori Equiss.

Dn. Ioanni Petræ, Civi ante hac Holmensi spectatissimo,
Nutritio quondam suo Liberalissimo.

Dn. Haquino Andreæ, cameræ curialis Aboënsis Nota-
rio diligentissimo.

Illis Patronis, Factoribus ac Patriotis suspiciendis; His bene-
factoribus & amicis Honoratis, hoc Academicum
Exercitium in signum obsequij & grati animi argu-
mentum officio e dedicare & exhibere voluit

Petrus S, Lvbiæ

IN N O M I N E J E S U
T H E S I S I.

Ogitanti mihi Eequidnam Eruditissimorum viro-
rum oculis, pro laudabili multis ab hinc seculis eo-
rum more, qui ad honores Academicos adspirant, ven-
tilatione dignum, publica in disquisitione à me submit-
teretur, sese obtulit conspiciendā competitoris mei per aman-
tēr colendi Disputatio de primaria Entis specie substantia in-
stituta. Undē permotus operæ precium me facturum
arbitrabar, si alteram Entis speciem accidentis nomine in-
signitam, rudi penicillo pro ingenii modulo adumbra-
rem.

II. Ad accuratam & omnibus numeris absolutam
accidentium, sicut & Cæterarum rerum Cognitionem
cum nequacamus in hac vitâ pervenire: (obstat enim intel-
lectus imbecillitas, vita brevitas, laboris difficultas, opinionum
diversitas, rerum cognoscendarum varietas) contenti si quis
oportet qualicunq; & mediocri scientia, juxta illud Ho-
ratij

Est quadam prodire tenus, si non datur ultra.

III. De natura itaq; accidentium in Genere acturi
consultum esse duximus certis cancellis nos includere,
ne in devia à proposito nostro, certa methodo destituti
abriperemur. Primum itaq; Generalem accidentis de-
finitionem, Deindè distributionem, Postea proprietates
iaculcavimus.

IV. Ad primum membrum quod spectat, missis a-
liorum opinionibus, hanc in proscenium adducimus
definitionem: *Accidens est Ens quod Extraessentialiter affi-*
sit substantiam.

V. Circa hujus definitionis exegesis in considerationem veniunt duo I. *Definitum* II. *Definitio*. Prius vocem accidentis complectitur, in qua spectanda sunt tria. *Etymologia* vel *notatio*, *Synonymia* vel *equipollentia*, *Homonymia* seu *vocis ambiguitas*.

VI. Nominis *notationem* seu *derivationem* quod concernit. Dicitur *accidens* quasi ad *cadens*, quod scilicet cadat ad *substantiam*. Iuxta *Primam* ergo *vocis impositionem*, ea quae *Substantiae* adhaerent, *accidentia* vocantur, sed iuxta *familiarem significationem* appellantur *accidentia* quae *Substantijs* inhærentur. Utrisq; tamen eadem *accidentis* appellatio tribuitur quia utraq; participant *formalem* *accidentis rationem*, quam in *Extraessentiali habitudine* ad *substantiam* collocare non dubitamus.

VII. Ad *Synonymiam* quod attinet. Græcis in *communi Pathos*, à *Scaliger* diathesis, ab *Aristotele* *Symbicos*, ab alijs attributum & adiunctum. Sed an hæ *appellationes* sint rei ex aſſe congruae, rationes dubitandi non desunt. vide *Clariss. Scheibl. Metaph. l.2.c.6.n.4.*

VIII. Succedit *Homonymia libranda*. Colligimus ex ijs quibus opponitur *accidens*, quinq; potissimum illius significata. Opponitur enim vox *accidentis*. 1. *Subiecto* in qua oppositione sortitur significationem adjuncti, cui aliquid subjicitur, h.e. quod aliud se prius extraessentialiter afficit; quomodo locatum appellare possumus *accidens loci*, aquam *Spongiae*. 2. *Proprio*, quod emanat ex subiecti *Essentia*, eiq; necessariò adjacet. In hac op̄ositione *accidens* definitur id, quod potest adesse vel abesse (intellige *Logicā* vel *mentis abstractione*, non semper *Physicā* & reali separatione) circa subiecti corruptionem, puta *Substantiam*, non *acciden-*

dentalēm, & vocatur aliēs accidens *Prædicabile*. 3. *Neces-*
sario, quod non contingit aliter se habere, vel quod non
potest non esse ob summam & intimam causā cum ef-
fecto cohaesionem. Et sic accidens est idem quod con-
tingens, causale & fortuitam, quae significatio locum,
obtinet in illo *Arist. s. Metaph. c. 30.* Accidentis h. e. for-
tuiti, non est scientia. 4. *Substantiæ* & vocatur accidens
Prædicamentale, quod licet non pertineat ad substantiæ
constitutionem, eam tamen afficit vel inhærendo, vel
ab ea fluendo, vel anhærendo, vel circumsistendo: Et
in hac significatione idipsum impræsentiarum acce-
ptum volumus. 5. *Illi accidentibus in Specie* quæ substan-
tiā extrinsecus afficiunt & denominant h. e. quæ ex-
tra substantiam existunt, & denominant illam per mo-
dum essendi ad, vel circa, vel ab. Sunt enim acciden-
tia in dupli differentia: quædam *Intrinseca* h. e. intra-
substantiam tanquam subjectum suum existentia, ut
quantitas, qualitas, passio. De quibus intelligendum
venit illud Philosophi Effatum: Accidentis esse est in-
esse PRÓTOS & propriè de extrinsecis verò DEUTEROS &
non nisi per similitudinem qualemcumq; quod illorum
rationem quodammodo imitantur; quædam *Extrinseca*,
h. e. Extra substantiam Existentia, ut, quando, ubi situs
habitus.

IX. Absolutis & ponderatis ijs, quæ ad vocem spe-
ctant, ad Posterior scilicet definitionis realis analysis pro-
grediendum erit. In quâ duo occurruunt membra quo-
rum unum generis, alterum differentiæ rationem repræ-
sentat.

X. Generis vice fungitur Ens, quod Latius se Ex-
tendit quam accidens. Latitudine enim suâ comple-
ctitur substantiam & accidens, & de utroq; prædicatur

in quid. Verum hæc non sufficiunt ad rationem formam generis propriè ita dicti, sed qualemcumq; tantum cum genere analogiam inferunt. *Conditiones enim generis propriè ita dicti*, ex ejus definitione colligimus sequentes. 1. Genus non debet prædicari conversim vel reciprocè de illo cuius est genus: quâ conditione distinguitur genus à definitione, quæ cum suo definito reciprocatur. 2. Genus debet prædicari in quid. In quæstione autem quid est, ea dicuntur attribui & prædicari, quæ aptè respondent cum interrogatur quid sit res proposta. *Arist.lib.1, Top. cap.5.* Per quam conditionem Excluduntur à communione generis, differentiæ cum primis generales, quæ licet prædicentur de speciebus ipsis, & quidem reciprocè, non tamen prædicantur *in quid* sed *in quale*. 3. Id quod genus est, debet de pluribus differentiis specie prædicari, quæ conditio discrimen generis & speciei nobis ostendit.

XI. Ex his tale fabricamus argumentum: Cui hæc conditiones omnes simul sumptæ non convenient, id generis rationem propriè ita dicti non obtinet. Sed En- ti hæc conditiones omnes simul sumptæ non convenient: Ergò Ens non potest generis rationem propriè ita dicti obtinere.

XII. Minor probatur. Nam tertia hic deficit, quod requisita illius nobis demonstrant, quorum duo sunt. 1. Ut ea, quorum Genus est, *Essentialiter* distinguantur. 2. Ut ea quæ de uno genere participant, sint *differentia* nō autem distinguantur per se tota. *Differentias* dicuntur, quæ in aliquo convenient, & in aliquo sui, h. e. propriâ differentia distinguuntur. Diversa vero dicuntur, quæ cum sint distincta, non tamen distincta sunt per aliquid sui, h. e. per differentiam aliquam, sed per seipsa tota.

XIII. Ex his patet 1. Quid sit specie differre, nempe nil aliud quam differentia specifica & essentiali distinguere. 2. Quod Ens praedicitur de substantia & accidente non in istar generis univoci de speciebus, quia substantia & accidentis non sunt specie differentia, sed primo diversa. Si enim esset aliqua differentia accidentis per quam distingveretur a substantia, illa differentia non esset Ens, quia differentia non solum discriminat species a specie, sed etiam a Genere, ideoque Genus speciei de ipsa praedicari nequit.

XIV. Cum igitur Genus univocum non sit Ens respectu substantiarum & accidentis, erit analogum, quia largitur nomen & definitionem suam utriusque sed non a que primis Substantiarum nimis prout, accidenti posteriori & cum dependentia, tam ratione essentiae quam cognitionis illius ad substantiam. Qua de causa Averroei dicitur potius Entis Ens quam ipsum Ens; quin & Philosopho aliquando non Ens vocatur sensu non absolute sed comparato, quod scilicet accidentis non sit Ens tam nobile quam substantia.

XV. Jam ad alterum Membrum quod differentiae partes sustinet progressum facimus, idque reliquis definitionis verbis Exprimimus. quae sunt: *Quod extraessentialiter Substantiam afficit.* In exegesi hujus membra singula verba sunt penitentia accurratori digna. Ideoque ne quicquam ad illustrationis definitionem faciens ultra praeterire videamus, ordine singula ad limam examinis revocabimus.

XVI. Primo dicuntur quod afficiat. Est autem afficeret hoc in loco nihil aliud quam attribui vel convenire. Quicquid enim Substantia verè convenit & attribuitur, sive id fiat Essentialiter sive Extraessentialiter, id eam afficeret prohibetur. Secundo quod afficiat substantiam. Accidens

cidentis enim cum sit posterius Entis analogatum, & in Essen-
do & cognoscendo à substantia tanquam à priori seu prin-
cipaliōri Entis analogato dependeat, quā dependentia fa-
cit, ut accidens per habitudinem ad substantiam necessaria
definiendum. Tertiō quod afficiat substantiam *Ex-
traessentialiter*, h. e. *Extrinsicè*, vel à posteriori, & hoc
vocabulum *propriam & formalem rationem accidentis in ge-
nere exprimit*, & ad eam limitat phrasin *afficere substan-
tiam*. Sunt enim quæ & *Essentialiter* vel *intrinsicè* & à
priori substantiam afficiunt, quæ tamen iū *censem accidentium*
non veniunt, sed ad *classem substantiarum referuntur*.

XVII. Ex his simili etiam liquet, quod in Explica-
tione termini *Extraessentialiter*, utentes termino *Extrinsicè*, non opponamus eum *Inherentiae nonnullorum ac-
cidentium* quæ afficiunt substantiam per modum Essendi in, sed *Essentiali substantiae constitutioni*, quam accidentia
non ingrediantur, *Extrinsicè* substantiam afficere dicun-
tur; quam explicationem haud obscurè innuit verbum
afficere in strictiori significatione acceptum. Sic enim
afficere & affectio, & quæ his conjugata sunt, notant ea
quæ essentiam consequuntur, non autem constituunt.

XVIII. Est ergo, ut summatim dicam, *accidens nihil aliud quam Ens*, quod *afficit substantiam*, nec tamen illius
Essentiam, vel *Essentialēm constitutionem ingreditur*, sed eam
*consequitur & attribuitur ipsi per modum Essendi in, ab, circa
vel ad.*

XIX. Tantum de definitione accidentis in genere.
Contra quam nobis objicitur vulgata & trita Philoso-
phorum sententia, *Essentiam accidentium in Inherentia
aptitudinali consistere HOMOPSYCHOS* docentium, unde
illud in ore omnium: *Accidentium esse est inesse*. Ab hac
com-

communi sententia Philosophorum nobis religio esse
deberet, nisi veritatis studio duceremur.

XX. Quod ut eo melius constet necessarium est, ut
sententiam nostram paucis explicemus ac declaremus.
Non enim simpliciter pristinam illam usuq; receptam
longo, auctoritate praestansissimorum philosophorum
suffultam & approbatam sententiam, per nostram defi-
nitionem expunctam & explosam volumus. Sed men-
tem illorum sanam retinentes achyrologian tantum
phrases improbamus & emendamus⁷.

XXI. Phrasis του inέσε propriè inherentiam significat,
quod neminem, nisi cui volupe est cum rectâ ratione in-
fanire, puto inficiaturum: Est autem inherentia duplex
1. Actualis, qua accidens actu inhæret substantiæ. 2. Apti-
tudinalis vel potentialis, qua accidens potest, vel qua a-
ptum est inhærere substantiæ: Neutra autem significatio
illius si proprietatem suam tueatur, totam accidentis in
genero considerati, naturam vel essentiam exhaustit.

XXII. Non Actualis. Actualitas enim connotat Exi-
stentiam: Essentia autem ut sic præscindit ab existentia.
Spectatur enim essentia sub statu actuali & possibili; &
Existentia competit rei productæ, h.e. in statu actuali con-
stituta. Cum ergo hic agatur de generali Essentia acci-
dantis, facilis erit conclusio, quod non consistat in actua-
li inhærentia. Non enim competit illi existentia, ergo
nec actualis inherentia.

XXIII. Non Potentialis seu aptitudinalis. Essentia enim
generis debet esse diffusa ad quaslibet suas species: Sed
inhærentia aptitudinalis non est talis. Dantur enim ac-
cidentia quibus omnino non convenit inhærentia, ut
actio, habitus, quando, ubi &c. Ergo inhærentia aptitu-
dinalis non constituit essentiam accidentis in genere, u-

Si nec ob eandem rationem inhærentia abstractè & præcise considerata.

XXIV. Cum ergò extra dubitationis aleam sit possumus 1. Phrasin *tu inesse* propriè inhærentiam significare. 2. Inhærentiam actualem non convenire essentiæ accidentis in genere considerari. 3. Nec inhærentiam aptitudinale tota illius Exhaurire naturam; liquidò hinc constat phrasin *tu inesse* minus convenientem esse ad essentiam accidentis generalem constituendam.

XXV. Cum mens Philosophorum à nostrâ non sit aliena, definitionem illam communem, usuq; tritam ab impetu nonnullorum qui gaudent altercationibus liberam & immunem asserimus sequenti distinctione vocis inhærentiæ: Hæc enim sumitur bifariam 1. Aliquando opponitur *adhærentiæ*; Et sic inhærerere dicuntur quæ intra subjectum recipiuntur. In quo significatu non omnibus accidentibus convenit; ut Exempla superius allata probant. 2. Aliquando opponitur *TI AYTHYPAR-*
XIAI sive *TO per se subsistere*; Et sic inhærerere dicuntur quæcunq; substantiam afficiunt & denominant extra essentialiter, sive id fiat per *inhærentiam*, (termino hoc strictè accepto) sive per *adhærentiam*, sive per *circumstantiam*, vel quocunq; alio modo. Atq; in hac significatione omnia accidentia dicuntur inhærerere. Quamvis igitur *inhærentia* in significatione haec *latiori* usurpata accidentium essentiam à priori non constitutat. ut superius demonstratum est; tamen haud incommodè illis *essentialiis* dici poterit à posteriori. Cum ita proprium & innatum sit accidentibus *inhærerere in subjecto*, ut nullibi, sine illo Existant. Sed illud tamen *inhærerere* est quasi additum quiddam essentiæ. Ergò non est ipsa essentia.

XXVI. Accidentis definitionem excipit illus di-

stributio. *Accidens difficitur in Novem genera generalissima, quae sub se, comprehendit, ut sunt: quantitas, qualitas, ratio, actio, passio, quando, ubi, situs, habitus.*

XXVII. Circa hujus distributionis explicationem tres sese offerunt questiones discutienda, Prima est: An bona sit divisio accidentis in hæc novem genera? Secunda: qualis sit divisio, an univoca vel analoga? Tertia: quis ordo servandus in accidentium distributione?

XXVIII. De prima quæstione sententiarum apud Philosophos divortia sunt: Alij culpant illam abundantiam, alijs defectus. Nos ab accusatione utriusq; eam vindicamus illiusq; sufficientiam & bonitatem sequenti ratione probatam damus: Quot sunt genera extraessentialiter afficiencia substantiam primam, tot etiam sunt accidentia; At novem sunt duntaxat ejusmodi genera, nec plura nec pauciora. Ergo novem duntaxat sunt accidentia, nec plura nec pauciora. Majoris fundamentū ponitur in ipsa generali accidentiū essentia consistente in afficiendo Extraessentialiter substantiam primam. Undè formamus tale argumentum: Si generalis accidentium essentia consistit in Extraessentialiter afficiendo substantiam, utiq; varietas accidentium, sumitur ex varietate afficiendi substantiam. Sed prius est verum & posterius. Minoris veritas elucet antitheseos resolutione, quam conflictui disputationis reservamus, ideoq; labore probandi eam nunc supersedebimus.

XXIX. Secunde quæstionis utrumq; membrum Patronos quoq; suos habet, qui sententiarum suarum probationibus abundant; Sed nobis arridet posterioris assertio, pro quâ ita ratiocinamur: In quacunq; divisione divisum communicat nomen & Essentiam ANIOS, membris suis dividendibus, illa est analoga, (intellige analogiam intrinsecam attributionis) Sed in hac divisione accidentis id sit: Primariò

enim accidens convenit illis, quæ substantiam extra-
essentialiter afficiunt per inharentiam propriè ita dictam; Se-
cundariò v. quæ illā afficiunt, per adharentiam vel circūstan-
tiā. Ergo concludimus, quod hæc divisio sit analogia non univoca.

XXX. Ad tertiam questionem quæ est de ordine
accidentium nos jam convertimus. In ordinatione
autem illorum, vestigia distributionis accidentium usi-
tatae insequemur. Sunt enim accidentia vel *Absoluta*,
quorum essentia, respectum ad terminum (ad terminum
dico, non ad subiectum, quem omnia accidentia invol-
vunt) omnino respuit, ut sunt *quantitas & qualitas*: Inter
hæc priorem locum occupat *quantitas* ordine 1. *Cogni-
tionis*, radicatur enim in substantijs materialibus, qua ta-
libus: In modo autem *cognoscendi*, progredimur, ut à
temporalibus ad æterna, ita à materialibus ad immate-
rialia. 2. *Natura*, inhæret enim materiae, quæ omni cor-
pori naturali præsupponitur, & formæ tanquam subje-
ctum substernitur: Accidentia verò quæ *materiam* con-
sequuntur (*qualis est quantitas*) naturâ priora sunt illis, quæ
originem ex forma traxerunt, ut est *qualitas*. Vel *Respe-
ctiva*, quorum essentia tota consistit in relatione ad aliud,
& hæc tertium in ordine accidentium occupant locum;
Vel *Mixta*, quæ ex complicatione substantiæ cum præ-
dicatis accidentibus oriuntur, qualia sunt, *actio, passio,*
quando, ubi, situs, habitus. Ethis ultimus inter acciden-
tia tribuitur locus, quod ante dicta præsupponant &
qualicunq; modo connotent.

XXXI. Succedit tertium disputationis membrum
Proprietates accidentis complectens'. Variæ dantur ac-
cidentis affectiones quas in autoribus cuilibet, qui ope-
ram suam illis navare satagit, investigare & cognosce-
re integrum erit. Nobis autem ex omnibus sequente;

sub incudem contemplationis revocare visum fuit.
XXXII. *Prima* hæc esto: *Omne accidens* fuit à sub-
stantia. Dependent enim accidentia à substantijs in fie-
ri, esse & operari 1. Radicaliter & Principaliter 2. Remotè
vel *Propinquè* verum tamen non inficias imus, unum ac-
cidens immediate ab alio sumere ortum; ut qualitates
secundæ à primis, habitus ab actionibus crebrioribus.

XXXIII. *Secunda:* *Nullum accidens* est principium
substantiæ, intellige principale. Est enim illâ posterius
& ab ea promanat; non autem *instrumentale*; Instru-
menti enim vice fungi & vi idipsum pellere in produc-
tione substantiæ Physicorum schola docet.

XXXIV. *Tertia.* *Nullum accidens* *Essentiam* *rei* im-
mutat. Valet 1. De mutatione quæ fit *per se*, non de illa
quæ fit *per accidens*. Non enim raro contingit, ut mu-
tatis accidentibus proprijs, subjectum quoq; ipsum mu-
tationem naturaliter subite cogatur. Dico naturaliter,
nam hyperphysicè fieri potest, ut sublatis accidentibus
proprijs subjecti essentia maneat sarta & tecta. 2. De
mutatione substantiali, non *accidentali*. Mutatio equidem
accidentium affert quoq; mutationem subjecto, nimi-
rum *accidentalem* non *substantialem*. Manent enim ae-
ccidentia semper *Extra Essentiam* subjecti, sive adint, sive
absint, & ut illa citra accidentium implicationem sem-
per *in se* *integra* & *perfecta* sit.

XXXV. *Quarta.* *Accidens* non migrat de *subjecto* in *sub-
jectum*. Ratio hujus proprietatis ex ipsa accidentis de-
finitione sumitur. Accidens enim definitur, quod sit
in *subjecto*. In quo autem semel esse cœpit, id nunquam
deserere potest, per migrationem in aliud. Intellige
autem hic *accidens*, *numero*, non *specie* *idem*. De illo Za-
barella de ortu & interitu c.9. sic inquit: Migratio ejus-

dem numero accidentis ex uno subjecto in aliud, impossibilis est; de hoc vero, quod alijs communicari queat, dubium non est. Sic E. g. Idem specie cum eo, quo preceptor est imbutus *habitus sapientiae*, transit a preceptore in discipulum per diligentem informationem & exercitationem.

XXXVI. *Quinta, Plura accidentia specie differentias possunt simul habere in eodem subjecto.* Limitatione non indiget: radiat enim luce myriadum Exemplorum; sic in homine sunt, *Theologia, Philosophia, pietas, eruditio, fortitudo, temperantia, &c.*

XXXVII. *Sexta, Accidentis non est accidens.* Canon hic verus est 1. De Subjecto inhesionis, non attributionis, ut sensus sit: Accidens non est inhesionis subjectum, sed attributionis. 2. De Subjecto quod, non quo, ut sensus hinc talis emergat: Unum accidens, et si alteri non insit, ut subjecto quod existentiam largenti, inest tamen eidem, ut subjecto quo, velut conditioni seu prærequisitiæ dispositioni, sine qua accidens aliquod subjecto inhaerere non possit. Nota vero conditionem & dispositionem hanc Propriè subjectum non esse, non enim largitur accidenti existentiam, quod ad rationem subjecti propriam spectat. Verumtamen nomine subjecti gaudet ob sequentes rationes (1) Quia in prædicando, alteri accidenti subjectur instar verè proprietatis dicti subjecti. (2) Quia accidentia manant ab accidentibus tanquam a subjectis. 3. Limitatur Canon hoc modo: *Accidens non est accidentis accidens nisi ambo accidentia eidem.* Sic calor est accidens ignis: Calori vero aliud accidens adiicitur, nempe levitas. Haec ergo tribuitur calori, sed quia hie & illa ignis accidunt. Unde manifestum fit, quod unum accidat

cidat alteri, non quasi hoc in subiectum propriè dictum trahatur, sed quod ipsum ejusmodi subiecto accidat, cuius vi & virtute alteri illi, eo quod rationem subiecti propriè & laxè accepti habebat, subsistentiam largitur. 4. Valet de accidente, respectivè non absolute considerato; Accidens enim quatenus accidens, non induit rationem subiecti. Ergò nec datur aliud ipsius accidens: Hoc enim respectum importat ad subiectum. Quod si vero respectivè consideretur subiecti recipientis, quorundam accidentium rationem in se suscipere affirmamus.

XXXVIII. Septima, Accidens supervenit Enti in actu existenti. Intellige de ente in actu perfecto & completo existenti, non de eo quod aptum est perfici & determinari per alium actum perfectiorem. Quod enim hujusmodi supervenit Enti, id substantiale quid esse potest.

XXXIX. Octava, Accidentia non habent materiam; Valet 1. De materia ex qua seu Physica & sensibili, quæ propria est corporum naturalium; non autem de materia in qua, circa quam, Logica seu Intelligibili. 2. De materia propriè non Analogicè dicta. Habent enim potentiam passivam, quæ materiæ est analoga. Unde alij extulerunt propositionem: Accidentia non habent quidem materiam & formam; habent tamen aliquid materiale & formale, h. e. ut Scaliger inquit; habent essentiam conflatam ex actu & potentia.

X L. Nona, Accidentia predicantur paronymos de substantijs. Intellige de prædicatione regulari & propria non figurata. Ratio pendet ex ipsa definitione accidentis, quod Extrinsecè & Extraessentialiter substantiam afficiat.

X LI. Decima, Accidens & substantia opponuntur contradictorie, i. Ratione quorundam attributorum, qualia sunt esse in subiecto, & non esse in subiecto, qualia sunt contradicta.

dicentia; non autem ratione *Essentiae* & *in se specata*:
Sunt enim utrobiq; termini *affirmantes* & *positivi*; at
in omni contradictione alteruter terminus est negati-
vus. 2. Ratione *analogiae* & *similitudinis*, quam habent
cum contradictorijs in eo, quod *medium non admittant*.
Hæc enim proprietas imprimis convenit contradicenti-
bus, de quâ cum *substantia* & *accidens* quoq; participant
in classem contradicentium, per *similitudinem*, h. e. non
per essentia, quam cum contradicentibus habent *identita-tem*, transferuntur..

XLII. *Undecima, Quod est in uno accidens in alio non est substantia.* Admittitur 1. De *substantia strictè* prout
accidenti contradistinguitur, non vero Latè pro *essentiâ*
sumpta. 2. De *accidente in oppositione ad substantiam*,
non item ad *subjectum* considerato; Hoc enim posteriori
modo cum voce *adjuncti* coincidit. Sic licet in se sit sub-
stantia *homo*, est tamen accidens *Loci*.

Quamvis plura de accidentibus in genere dicen-
da forent, nobis, cum sit temporis habenda
ratio, hæc paucula suffi-
cient.

*Te Deus alme Precor nostris conatibus ad sis
Atq; regas mentes flamine, Christe, tuo,*

COROLLARIA

I.

ANCælum sit corpus solidum..? N.

2. An

2. An astra respectu quorundam effectorum.
sint causæ particulares? Aff.
3. An sol die Paschato's tripudiet? N.
4. An materia queat habere rationem efficientis? A. D.
5. An forma incurrat insensus? N. D.
6. An Privationi convenient qualitates & effecta? N. D.
7. An hic syllogismus sit connexus?
Si Socrates est virtute præditus, est laude dignus,
Si Socrates est justus, est virtute præditus,
E. Si Socrates est justus, est laude dignus.

S O L I D E Q G L O R I A.

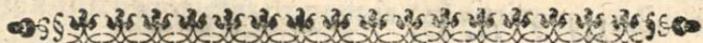
Ornatissimo atq; humanissimo Viro,

DN. PETRO SUE NONIS
LBBZH/ ingenio, diligentia, atq; modestia à
 teneris mihi cognito: Nunc Philosophiae Cand. haud
 immerito, eruditam pro gradu Magisterij di-
 sputatione proponenti, hocce tetrasti-
 cho, quavis districtissimus ex
 animo tamen gra-
 tulabar,

J Am tibi multorum quæ annorum parta labore
 Laurus, sera quidem, PETRE, sed apta venit:

Quam precor, ô faustum! Sic pluribus inde precabor.
Pauca rogat mea nunc consule Musa boni.

M I C H A E L . O . W E X I O N I U S
P. Prof. & Fac. Ph. Decanus,

I N D I S P U T AT I O N E M I N A U G U R A L E M

Præstantissimi & Literatissimi,

DN. PETRI LVBETHE O-GOTHI,
Philosophiæ Candidati meritissimi, amici
sui sincerè dilecti,

Diversos diversa trahunt: ast florida virtus
Quem capiat semper, rara videtur avis.

Invenies auri validâ qui fame Laborant,
Et sitiunt culti jugera magna soli.

Invenies aliosq; mero qui largiter ora-
Perfundunt, atq; id præmia magna vocant.

Ast melior tibi mens, jugis virtutis amator,
Musas qui vigili sedulitate colis.

Ergo agè pro meritis Lætus mi PETRE capesses
Jura Magisterij: ferta parata cape.

Sit voveo felix & honos, quem FOVA secundet:
Sit precor in cunctis spes tibi certa Deus.

Honoris & amoris ergo sic applau-
dere voluit

G E O R G I U S A L A N U S

Phyl. & Bot. Prof. S.

O

Hu-

Viro- Juveni Doctrinâ & meribus Or-
natissimo,

DN. P E T R O S. L V B B E H/
In Regijs, DORPATENSI & CHRISTI-
Nâ, Academijs mihi, ut commilitoni, itâ ho-
spitibus gratissimo, pro Gradi in Philosophia ob-
tinendo de Naturâ Accidentis in Gen. do-
cere Disputanti, Amico synce-
re colendo.

G Ratia nî Mus m decoret, fit vilior alga,,
Nec scio conteni magis an contemnere nata,
Prudenter Petrus Luuth est utramq; secutus,
Nil pol mortali divinius ACCIDIT ulli!
Ex pietate fluit cunctis quæ gratia grata est.

Amoris & honoris ergo
gratulabar

JOHANNES E. TERSERUS Min.

Præstantissimo & Doctissimo,
Dn. P E T R O S. L V B B E H/ Phi-
losophiae Candidato meritissimo; Conterraneo, fau-
tori & amico suo honorando; De Accidente in Genere, Pro
summo in Philosophiâ gradu consequendo,
perdoctè differenti.

I S mihi dicatur perfectus in arte Magister,,
Qui potis objectum fingere ritè suum;

Ejus

Eius & ingenium tenet, ut, quid ipse vocetur;

Quem pars officij non fugit ulla sui.

Jure magisterij clarus majoratur honore,

Qui novit quicquid maximus orbis habet:

Dextre virtutem factis novitq; referre;

Omnia prudenti cum ratione videt.

Est tibi virtutum trames, Doctissime PETRE,

Cognitus & tritus: quod tua vita probat.

Es doctus lingvas, studij & septemplicis artes:

Quod nōrunt cuncti; quod tua scripta probant.

Pars potior rerum nullo fulcimine nixa;

Rerum major pars accedit usq; alijs:

Quod dum discursu, Claro sub PRÆSIDENTE, monstras,

Pastor ab Amphryso te vocat usq; suum.

Sit felix cœptum! vovo. Sic doctus Apollo

Ornabit digitum; cinget honore caput.

Animo ut occupatissimo; sic lubens meri-
toq; applausit

RICHARDUS RICH. ROSINUS

Norcop. O-Gothus.

